

Είναι ο Σπύρος και ο Νιόνιος.

Χάραμα.

Στην ανοιχτή πόρτα στέκεται ο Σπύρος και κοιτάζει έξω.

Ο Νιόνιος είναι στο κρεβάτι ακόμη. Αφηρημένος και αυτός.

Ένα μακρινό κοκόρι σαν να δίνει σήμα ν' αρχίσουν να παίζουν οι ηθοποιοί.

Σπύρος: Αναστάλαξε έκαμε ο Θέος, μα έχει ένα μπάγιο, Παναγία βόηθα. Λέω μη τσι σώσουμε εκειές τσι κολόμπες σήμερο.

Άσε που δε βγάζουνε στάλα λάδι εφέτο. Οι Κονταίοι, μ' εκειές τσι ελιές, ε; Εφτά κιλά σκάρσα, ούτε οι κόποι μας.

Νιόνιος: (Που είναι ακόμη στο κρεβάτι). Κοντεύει να φέξει;

Σπύρος: Τώρα όπου νάναι ο ήλιος αριβάρει.

Νιόνιος: Τι γλυκί είν' ετούτο σήμερο; (Κοιτάζοντας το μαγγάλι δίπλα στο κρεβάτι). Έσβησε και η θράκα, ε;

Σπύρος: Χάιντε. Ασήκω απάνου να πιεις μια στάλα ρεβύθι, να ζεσταθείς.

Νιόνιος: Ρεβύθι που τό 'βρηκες;

Σπύρος: (Του δείχνει δύο τσιγάρα) Για τήρα 'δω.

Νιόνιος: Που τά 'βρηκες ωρέ.

Σπύρος:: Μου τα φιλέψανε.

Νιόνιος: Ποίος σου τα φίλεψε;

Σπύρος: Η κουμπάρα.

Νιόνιος: (Δεν πιστεύει στ' αυτιά του) Ποία κουμπάρα;

Σπύρος: Τι ποία κουμπάρα. Πολλές κουμπαρίες έχουμε καμωμένες; Θ' ασηκωθείς; Ο ήλιος πήγε δύο ορίες.

- Νιόνιος:** Α σηκωθώ λέει; (Μπορεί να είναι ντυμένος και να φορέσει γρήγορα γρήγορα μόνο τις αρβύλες του.
Πάει στο τραπέζι. Παίρνει ένα τσιγάρο σε κάθε χέρι και τα κοιτάζει. Ο **Σπύρος** με μία γρήγορη κίνηση του παίρνει το ένα)
- Σπύρος:** Το ένα. (Το κόβει στα τρία με το σουγιαδάκι του κι ανάβει το ένα κομμάτι).
- Νιόνιος:** Εγώ θα φουμάρω ένα τριτέλι που 'χω από τα ψές. Άστο ετούτο για έπειτα.

(Ο Νιόνιος μυρίζει το ρεβύθι παραξενεμένος και πίνει μία ρουφηξιά).

- Νιόνιος:** (Εκπληκτος). Ωρε ρεβύθι. (Ξαναπίνει)
- Σπύρος:** Τι έπαθες μωρέ, εμούρλωσες;
- Νιόνιος:** Για βάστα ωρέ Σπύρο. Για βάστα. Ανοίγω άφεχτο ακόμα τα μάτια μου και μου λες: (Μιμείται και κοροϊδεύει) Έλα να πιείς μία στάλα ρεβύθι να ζεσταθείς, όπου ρεβύθι έχει νά μπει εδώ μέσα από γύρευε πότε. Ύστερα μου δείχνεις δυο τσιγάρα σκέτο ταμπάκο, που αναστένουνε τσου πεθαμένους μας, ούλους τσου αναστένουνε. Και σε ρωτάω πού τα βρήκες και μου λες η κουμπάρα. Ποία κουμπάρα Σπύρο μου, ποία κουμπάρα;
- Σπύρος:** Του Θεοδόση, καϋμένε, η χήρα. Θος χωρέσ' το μακαρίτη τση.
- Νιόνιος:** (Με ενδιαφέρον και απορία μαζί) Και πώς σε φίλεψε εσένανε, πού την είδες;
- Σπύρος:** (Καταλαβαίνει το σφάλμα που του το πε) Όωωχ. Εκόπιασε εδώ. (Αλλάζοντας κουβέντα) Τι ψόφος είν' ετούτος;
(Τρίβει τα χέρια του)

Ο Νιόνιος που δεν ξέρει πώς ν' αντιδράσει, πιάνεται στο ότι τρίβει τα χέρια ο **Σπύρος** και τα τρίβει και αυτός. Ακούγεται μόνο το τρίψιμο των χεριών και το μοναχικό κοκόρι από μακριά. Σταματάνε όλ' αυτά)

- Νιόνιος:** Εδώ είπες;
Σπύρος: Τι εδώ;
Νιόνιος: Ήρθε εδώ;
Σπύρος: Ποίος;
Νιόνιος: Ηηη...
Σπύρος: Α... ναίσκε... εδώ.

(Παύση μικρή)

- Νιόνιος:** Εδώ... εδώ;
Σπύρος: Εδώ, εδώ.
Νιόνιος: Εδώ... εδώ μέσα;
Σπύρος: Εδώ, εδώ μέσα.
Νιόνιος: (Εντονα) Πότε;
Σπύρος: Εψές το κοντόβραδο. Τι φωνάζεις;
Νιόνιος: Α, εψές... κι εγώ, πού ήμουνα εγώ;
Σπύρος: (Εντονα κι αυτός). Ξέρω 'γώ πού ήσουνα. Είχες πάει να ρίξεις θροφή στο γαϊδούρι.
Νιόνιος: Άαα (Μόνος του) Πτου που να 'μπει ο διάολος μέσα μου του κερατά. Μα δε ντ' άφηνα να ψοφήσει κάλιοοοο.
Σπύρος: Τι είπες;
Νιόνιος: Τίποτσι... τι να ειπώ; (Σιωπή) Κι έπειτα;
Σπύρος: Τι κι έπειτα;
Νιόνιος: Έπειτα έφυγε, ε;
Σπύρος: Ναίσκε, έφυγε.
Νιόνιος: Έφυγεεε....
Σπύρος : Ε, τί 'θελες. να κάτσει εδεπά ίσα μ' αύριο;
Νιόνιος: Ναίσκε, να κάτσει εδεπά. Θα 'ρχόμουνα κι εγώ, δε θα..., να ντη φιλέψουμε κι εμείς ένα τσίποτσι, ωρέ Χριστιανέ. Τι με κοιτάς έτσι; Κάτι... ένα αυγό... ότι... γιατί εσύ ευτά δε ντα νογάς, καταλαβαίνεις τι γένεται;
Σπύρος: Αυγό... μα για να 'χουμε αυγό, πρέπει να 'χουμε και καμία κότα και τσι κότες μας τσι 'πνιξε το σκυλί και τσι δύο. Το αλησμόνησες, Διονυσάκη;

- Νιόνιος:** Ε... καλά..., εμπόριε να βρεθεί έν' αυγό... ολόκληρο σπίτι... κι έν' αυγό;... κι έφυγε, ε;
- Σπύρος:** Ναι, λέω. Είχε μεγάλη πρεμούρα γιατί 'θελε να περάσει από του Κόντου.
- Νιόνιος:** Από πού 'θελε να περάσει;
- Σπύρος:** Από του Κόντου.
- Νιόνιος:** Από του Κόντου;
- Σπύρος** Ν' αγοράσει κάνα ζευγάρι αυγά.
- Νιόνιος:** Τι ν' αγοράσει;
- Σπύρος:** Αυγά ωρέ.

(Παύση μικρή)

- Νιόνιος:** (Αποφασιστικά) Το σκυλί θα το φαρμακίσω.
- Σπύρος:** Τί θα κάμεις;
- Νιόνιος:** Θα φαρμακίσω το σκυλί.
- Σπύρος:** Δε σου λέω εγώ εξεκούτιανες. Γιατί ωρέ, τι σου 'καμε;
- Νιόνιος:** Έπνιξε τσι κότες, λίγο τό 'χεις;
- Σπύρος:** Καλά, ύστερα από τόσο γκαιρό, τώρα σου ματακάηκε;
- Νιόνιος:** Ναίσκε, τώρα. Γιατί άμα είχαμε τσι κότες, όλο και θά 'χαμε κάν' αυγό να... να φάμε το γιόμα.
- Σπύρος:** Για να φάμε το γιόμα, Νιόνιο, ή για το νιτερέσο;
- Νιόνιος:** Ε;
- Σπύρος:** Το συφέρο λέω.
- Νιόνιος:** Ποιο συφέρο;
- Σπύρος:** Λέω, πως αν είχαμε τίποτοι αυγά... να ντα δίναμε στη γκουμπάρα.
- Νιόνιος:** (Προσποείται. Αυστηρός) Να ντα δίναμε στη γκουμπάρα;
Τα αυγά, ωρέ, το βιος μας; Και ποίο το συφέρο μας,
Σπύρο, ποίο το συφέρο; Μη γκάνεις τίποτα χωρίς συφέρο.
Γιατί α γκάναμε κι εμεις ότι κάναμε μοναχά για δαύτο...,
ααχ..., δε θάμαστε τώρα έτσι όπως είμαστε. Για δαύτο σου
λέω Πίπη μου, είχαμε 'μεις κάνα συφέρο να τση δίναμε τ'
αυγά;

- Σπύρος:** Δεν είχαμε Διονύσιε;
- Νιόνιος:** Και βέβαια όσκε.
- Σπύρος:** Όσκε;
- Νιόνιος:** Όσκε.
- Σπύρος:** (*Που δεν θέλει να συνεχίσει*) Να τση τα πούλιαμε, λέω.
- Νιόνιος:** Α, έτσι γειά σου, να τση τα πούλιαμε μάλιστα.
- (Μόνος)* Κούνια που σε κούναγε.
- Σπύρος:** (*Φορώντας την τραγιάσκα και το πανωφόρι*). Χάιντε, πάμε, θα μας πιάσει το γιόμα. Και πού 'σαι, για ιδές, μην αγγιάξεις το σκυλί... θα φύγω από το σπίτι.
- Νιόνιος:** Όσκε Πίπη μου, όσκε. Το σκυλί μας; Α πα πα πα πα. Το σκυλάκι μας; Κάλιο να πέσει φωτία να με κάψει.
- Σπύρος:** Βάστα να μαώξω τα κανάτια.
- Νιόνιος:** (*Μόνος ενώ ντύνεται*) Ωρέ για ιδές τι μού 'καμε το λιμάδι... μία το γαιδούρι, μία το σκυλί.
- Σπύρος:** Και τούτο το κρεβάτι, μία φορά να κάμεις τα χέρια σου ετσεέ, να το σιάξεις... (*To φτιάχνει*) όλο εγώ. Λες κι εσύ δε γκοιμάσαι σε δαύτο.
- Νιόνιος** (*Μόνος, το ίδιο*) Δε μπιστεύω να με κοντράρουνε τα ζωντανά;
- Σπύρος:** Χάιντε, πάμε. (*Παίρνει τα κατσουριδέλια*^{*}). Και πού 'σαι, πάρε τη στάχτη και βγάτη όξω.
- Νιόνιος:** Και γιατί πάλ' εγώ.
- Σπύρος:** Γιατ' είμαι ο μεγαλύτερος και πρέπει να μ' ακούς. (*Βγαίνει. Ο Νιόνιος βεβαιώνεται ότι έχει βγεί ο Σπύρος και ρίχνει την στάχτη στο πάτωμα*)
- Νιόνιος:** Ωρέ, ωρέ Σπύρο, σκροπίστηκε ωρέ.
- Σπύρος:** (*Μπαίνει. Τον μουτζώνει με τα δύο χέρια*). Όρσε ανάμπεσμα. Τρούπια είναι τα χέρια σου; Άστα. Άστα τώρα, θα τα μαώξουμε ότα έρθουμε. Άστα.
- Νιόνιος:** Τι, θ' αφήσουμε το σπίτι σ' εαυτό το χάλι; Α πα πα πα. Τώρα. Τώρα θα τα μαώξουμε. (*Βγάζει το παλτό και βγαίνει ύξω. Ξαναμπαίνει με μία σκούπα απ' αφάνα και μια σανίδα μικρή*) Να τα μαώξουμε εδεπά καϋμένε τσάκα-τσάκα. (*Μαζεύουν, δεν μιλάνε*).